

LBRIS

Editor: Vasile Burlui

Redactor: Livia Iacob

Tehnoredactare: Florin Georgescu

Copertă: Florin Georgescu

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STAN, MĂLIN

Oseminte de schiomi 2 : supra-prozo-poem cosmo-frenic /
Mălin Stan. - Iași : Cartea Românească Educațional, 2025
ISBN 978-606-057-386-9
821.135.1

Mălin Stan

Oseminte de schiomi 2

Supra-prozo-poem cosmo-frenic

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași, 2025.
Adresa: Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2, Iași – 700124
www.ecedu.ro

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

„schiomi,, este compunerea de la schimnic, o funcție în biserica ortodoxă cu care este investit un călugăr avansat și „omi,, o prescurtare a pluralului „oameni,, scurt-circuit posibil doar în limba română ca dovadă a ființării ei înainte de a fi lumea și Babilonul. Astfel că „schiomi,, este oglinda umană a ceea ce este o adâncire a umanului menită numai unei categorii de oameni aleși, schimnicii; este un concept al excentricilor și al extremiștilor estetici în viață prin trăirea unei coloraturi generale. „cosmo-frenia,, este o altă realitate înconjurătoare eului creator care tinde să înglobeze imaginar orice lucru ca o margine a lui, ca o aură sau prin dezvoltarea universului ce tinde să intre în eu.

*un poem nedescris deasupra a ceea ce e pe frunte
când s-a ascuns în*

cei lipiți de culorile motoarelor cu reacții în logică
nu au primit vreo distincție în alb
care să-i arunce să apere capul.
stau departe de tron cu slavă peste slavă
când scrierea nu era inventată, iar războiul nerupt.
într-o prăpastie cât un băț de chibrit
ce a fost toiagul meu
cât timp sunt încălțat în papuci tăi de plajă oamenii
punându-i în poze în poziții indecente.
am intrat în numele celor ce au părăsit grupul de vedere.
l-am codificat cu un picior mai lung, al schiomului.
fruntea este duhul apocaliptic ce se scurge în
oamenii cărților rămași sprijiniți de ele.
atât de mici încât
mă aruncă în spațiul compus cum sunt medicamentele
trăgând cozile lipite de mine;
spre cer se preiau moliftele nechimice.
termite din pământ văd exact:
în interiorul lui fiecare om este amânarea rostogolirii lui.

bățul măsoară blocul unde ar sta în tot întregul lui

un sanitar este verificat în mecanismul metalica.

niciunul nu este egal cu copia lui, schimbător de viteze ale vremii logice.

la un concurs de pitici stau în spate.

Timpul, singurul meu ustensil, le-a văzut ca pe niște plăcuțe electronice,

a împins trupul-schiom să se înșurubeze în aur ca să poată mânca.

un poem nedescris deasupra celor mulți, cort de armată

în fiecare loc al aerului îmi fac ochi; mă oglindesc de jur împrejurul capului,

mulți ochi, încât cred că totul se petrece într-un lift cu oglinzi oarbe spre seară. în fața luminii artificiale,

oglinzile vor muri cu cărțile lor pe piept

ochii ies afară după o comă de câteva ore și sunt

puși în mormânt încât liftul se întoarce pe toate părțile

ca un șurub și adoarme pe partea dreaptă a capului meu.

trebuia la ceafă ca să uiți totul în viu,

în contrastele mersului pe jos ca să vezi dincolo și sub.

ochii sunt cifra 200, dacă mă ridic la plus unu deasupra mării.

Soldați cu poeme mor în câteva secunde de calcul mintal

la judecata grupului nostru de la școală

ni s-a spus: să nu aveți încredere în nimeni. Peste noapte

devin ateți desăvârșiți ai propriilor creații.

poem nescris deasupra generației două mii

obiectele trase în sus de frânghii dentare ca la teatru

născute din umbră, sunt în realitate făcute

după modelul păianjenului legat de găina ascunsă în.

păianjenul circula de jos în sus și niciodată invers

conform acelor de ceasornic ale timpului lui.

în punctul geometric al nasului

se caută încrederea în lucrurile scoase și transmise

o dată cu spălarea lor la căldură punctele devin obiectele de sus.

se ridică puțin pentru a invoca numele

lui dumnezeu, dar l-au pronunțat pe Iisus Hristos

și o instanță de pe acoperiș le cere.

abia ajuns la linia de plutire:

1. *Primele poeme venite la zero grade plus eu:
ritualul de fotografie al schiomului din viitorul ev mediu*

oasele rulând în lumină și fosfor pentru a apărea filme

pe scara din față ai privit lumini aprinse de trecerea oaselor.
sfârâm un bec între dinți, dar și pe tine; numele material al lui
se dispersează pe copii.
te arunc, un explozibil ca să nu mă mai vezi,
deși n-o să reușesc cu toată filosofia ca trenă.
„să nu mai fie nimic!”, scria mereu ca subtitrare.
și totul se mișca încet cât să percepi teoretic.
surprinzând cum încremenește câte un bec care-și
aruncă funcționarii de pe băncile clasei întâi în scris.
locul în care stăm este un apartament cu culori aprinse
de un foc de noapte, de tabără de sfârșit de vară.
răscolesc trecutul împreună cu oasele carbonizate sub
termometrele
care nu urcă mai mult de zece grade.
lumina monocoloră a rămas în urmă. S-a desprins ca o umbră
de un model cu picioarele urcând prin raze mele.
după ce s-au plimbat în toate direcțiile pe cercul polar prizonier.
schiomul lui a fost un teritoriu de urme, capcane cu gândul înainte

ca insomnii ca și cum o sabie din muzeu taie totul în cale
când soarele strălucește peste ea și îi abgradează umbra.
să se audă și oasele cum merg pe sub pământ
pline de lumină și fosfor strălucind și aici epuizându-se, noapte.

omuleții din mine-craft cu mii de ani lumină vitează unde se arată

am băut apă din ceafă, din același pahar ca și „ca-fa”,
am unit religiile, după cum mă unesc cu tine,
ca cititorul cu graficul aflat sub aproximare.
în același timp, reziduurile din afara textului apărut
ca un extraterestru pe platformă, o fantomă-interpretare.
unul câte unul, omuleții din porii mei se aruncă în jur.
spun ca și Dumnezeu coborât: „frazele sunt semnele de unde”,
ca o trenă, pregătind drumurile care le sunt casă:
în curând nu mai pot dormi stând mereu pe terenul
ce va deveni munte, dovada unirii religiilor.
un copil mascat mă salvează din jocul unui șotron cu trotuarul.
sentimentele pentru planete reies în drumurile cu aburi
pe tonul unui acordeon stricat cu interpretări comandate cu
mitraliera.
mă port în voința lui, am și palma arhiereului.
nu mai rămân nici: mintea, psihiatrul și restul oamenilor de știință:
au fost.
în spațiul aflat sub mine-craft, iarna e doar gheața
care o amețește: ultima dorință, să se pună

oglinzi sub mine, iar pământul s-a și făcut, ziua zero.

un înec proiectat în calculator,

mai urât în replicile lor care stau treze în urme.

vorbesc în simfonii de reîntoarcere în trupuri necunoscute;

armate compuse, oști adunate de timp în istorie,

pier petrecând pe străzi în plin război de aște,

în ape se citește adaosul soarelui de baladă.

suflu armele în culise, dezmembrăminte ale teatrului zero.

vin pe la colțurile privirii re și resorbite,

din zero mă nasc. naștere de frecvențe și restul e ca un nimic.

merg în mine după mirosul unui câine,

ca un câine prin gură.

aromele din creier le simt tot mai aproape de tine

pregătite să apară și răsuflă la infinit expresia „ce e deasupra?„

la început, ca merinde pentru fiecare, am înghițit gume turbo

le-am scuipat și excrementele, semne din toate limbile.

omuleții mărturisesc despre mine speriați de ei înșiși

o cochilie de melc, fără să știe că pentru unii,

eu doar vând lucruri de lux ce îmbracă peste tot peștii

tot mai adânc.

*zic prin altul, ajung schios, iar trup e doar un cuvânt întâlnit de sfinții
cu numele „trup„*

simt formele trupului meu din trecut:

sunt oglindite în ape,

unde sunt, acolo e trecutul.

mucegăiesc sub un gând singur; după ce mă fardez

stau îmbrăcat în glande pideale în aproximații.

intrii ușor în mine plini de un șprei de respirație.

Nu! trebuia să te întinzi lângă mine ca și cum ai avea un alt trup

aerul să scârțâie să urce primul pe noi

colonii întregi de nume nu le mai fac numărul,

imi modelez corpul.

stai departe, sunt urmărit de mașini afară,

iar oamenii grăbiți par că merg simultan pe toate direcțiile

orașului tău, venele mele, mașini multi-ntrupate.

buzunare sparte de cuvintele regăsite la timp

am în mâini o inimă care aplaudă pulsând la ruleta imaginii

ca și când se lovește de un corp străin

cu bătaie medicinale, din ce în ce mai puține rotații,

cu gura care este albastră, Maica Domnului.

și naturii îi este născută nașterea.

pe pojghița de sub mine, lumea programată